

Український Націоналіст

Р.І.Ч. 2—3

ЖОВТЕНЬ—ЛИСТОПАД

1933

Юнаки!

Крамарів народної чести й слави
хай гучнявлять нікчемні натовпи,
Юнаки!

До лави!
поки вони розчовпають
де право народів вині
Нація гине!
Хай шемрять листами газет,
хай шепочуту у кнайпах, в каварнях,
жебраками нехай в куховарнях,
крихтами діляться з панського столу!
У нас є щось краще за друковані сальви
у нас є ще набої!

Виж писали історію—

Сорокп'ять міліонів рабів до жорнів займанця

Невже нема серед них Прометеїв?

Невже все забуто?

Юнаки!

До лави!

У вас є щось краще за друковані сальви,

що ними торгують народні батьки,

краще за інтерпеляції

до серця женевських павуків,

у вас є ще — набої!

Корсунем, Жванцем, Пилявцями

Крутами й Базаром!

Юнаки!

Ви не словами—зброєю
писали історію!

Бронками, Луцьком, Бригітками

Лук'янівським бупром, Сибіром, Бутирками
палахкочуту скрижалі ваші!

Вам ніхто не скаже, в алегорії вони
що ви за чорною кавою
торгували нації славою.

Бийте в тупого безвідля запони

Снагою, що є як таран,

Розбудіть над Дніпром міліони

Словом як ураган.

Сорокп'ять міліонів рабів до жорнів займанця

[прикуто,

Осередок Української

Культурної Освіти

Відмінн., Ман.

Архіви #

Року XVI-ого Української Національної Революції.

В 15-ліття листопадового чину.

Із усіх дороговказів, що їх поставила нам Революція 1917. р. найдорожчий нам світляний дорого-вказ **Соборності Української Нації**. Почекез віки, почерез врізані в живе тіло Нації кордони відчуттій і засвідчений **чином** спільній ритм сердець мільйонів створив величний монумент, що стоягиме по віки на сторожі наших днів.

А творився пей монумент тоді—коли Українці, сини Водіні заваливши престіл московського царя зі здобутими прaporами давних козацьких полків принесли в гостинці Києву Волю,—коли сини Галицької Землі—**Січові Стрільці**, славні царицінські вязні писали золоті глави історії на широких степах Східних Українських Земель,—коли Західні Волости України: Галичина, Буковина й Закарпаття задивлені в Державний Київ доконали **Листопадового Чину**, —коли побідно входили в Київ Придніпрянська й Галицька Армії, прогнавши червоного наїзника.

На всіх цих історичних фактах поклада свою печать **Ідея Соборності**.

В Києві з'шло Сонце Державності і його животворні проміння осягли всю Українську Землю. Під цими проміннями зродився теж **Листопад 1918.** Во ще свідомість, що там на Східних Українських Землях цвіте вже державне життя, дала сили Героям Листопада доконати епохального: **Воскресити Соборність Української Держави княжої і козацької доби!**

І прийшов найясніший день новітньої історії Української Нації. На всьому просторі України

впали ворожі кордони, а мрія поколінь про «Одну Нероздільну» стала дійсністю. Після віків неволі й насильного роздертя організму Нації прийшла хвилина, в якій, здавалось, воскресло величне давно—минуле і втілилось у дні тому преславному...

І тому Листопадові Роковини **всеукраїнське Свято**. Бо чим далі ми від 1. листопада 1918., тим більше затирається в цій події усе проминаюче чи несутєве, а тим яснішим стає оте вічне, що стало скарбом цілої Нації: **Листопадовий Чин—триумф Ідеї Соборності!** Во ті, що його направду творили, так його розуміли. Герої Листопада здобували Львів для Києва! І державний акт 22. січня 1919 потвердив лише те, за що лилася кров уже тоді, в листопаді.

Ворогам Української Нації вдалось ще на короткий час позбавити її державності. І подавши собі руки взялись розпинати Україну: Москва, Лях, Румун і Чех. Але Українська Нація в одній фронті проти займанців. На східних Українських Землях визвольний змаг не перервався ні на хвилю від 1917 р. Й оця геройчна боротьба матірного пnia України є нині, як і 15 років тому джерелом боєвого духа всеї Української Нації. Цей дух найшов свій могутній вияв у націоналістичному рухові, що оформився в **Організацію Українських Націоналістів**.

Соборництво націоналістичного руху вся основа його нинішньої сили. Во ще тільки те почуття Нації, що всі її частини, хоч розділені ворожою рукою, все ж творять Велике Одно в боротьбі за

Ляцький напад на український академічний дім у Львові дня 1.II. 1928.

(Спомини участника.)

Ранок 1. листопада був непривітний. Росив ма-лій дощ. В ранішніх годинах з'явилися надзвичайні видання польських часописів, які доносили, що в ночі вилетів в воздух польський памятник на Персенківці, присвячений памяті «Obroncow Lwowa». Ця вістка облетіла миттю ціле місто. Польське населення захвилювало, а українське виявляло неукривану радість. Вичувалося в повітрі що прийде до поважніших подій.

На 7. год. вечером була назначена панахида за поляглих українських жовнірів на подвір'ю церкви св. Юра. На панаході зібралося поверх 10.000 народу. Святоюрська площа, парк і саме подвір'я були затарасовані людьми. Могила на подвір'ю була величаво прибрана. Над нею взносився величавий, гарно ілюмінований електричними лампами хрест. Почесну сторожу біля гробу держали пластуни.

Настрій в масі був сильно піднесений. Церковні пісні ще більш підносили цей настрій. Коли хор заспівав «Вічна пам'ять» то з горішнього балькону в церкву св. Юра показався великий жовтоблакитний прapor і опустився до половини машту. На прaporі були вишиті три червоні букви УВО. На вид прaporу попав народ у величезне захоплення. Треба тут згадати такий випадок. Одна жінка тримала на руках малого хлопця, щоби він міг бачити могилу. Хлопчина побачив прapor і в дитинячій цікавості прочитав на голом напис на прaporі. Слово УВО, котре вийшло з уст малого хлопця, зелектризувало масу. Цей дитинячий голос

пронісся у вузлі неначе заповіт поляглих геройв за котрих правилася панахида. Дійсно голос хлопчина міг пхнути в тій хвилі товну на барикади.

Коли пролунали останні слова «Вічна пам'ять» прapor звинений. Але остановила товна гляділа дальше на балькон, неначе питуючи поради, що має дальше робити. Потім пішов по товні легенький шум, котрий зростав чимраз більше і вкінчав перемінився в пісню «Не пора не пора». Співали цю пісню на святоюрському подвір'ю, а з площи з парку доносилися в перервах звуки пісень «Ми по тaborах і тюрях», «Ми гайдамаки». Маса поцапала в екстазу. Якийсь бесідник почав говорити дуже палку промову. Націоналістична молодіжь станула в ряди і почала машерувати в діл вул. Міцкевича в напрямі міста з піснею на устах «Ми гайдамаки».

В цій хвилі виринула перед чолом походу піша поліція. Пересяваний комісар почав взвивати товну до розходу. Але похід як лявіна катився вперед. Тоді поліція почала розганяти народ прикладами крісів, але товна не подавалася. Задні ряди напирадали на передні і народ змішався з поліцією. Поліція робила малий вжиток із зброєю, бо із товни почали до неї стіляти, а деякі націоналісти мали палиці і били ними поліціїв. Більше як годину не могла собі порадити поліція із масою. Аж прибула кінна поліція і щойно тоді вдалося очистити площу від людей.

Так закінчилася панахида під Юром 1. листопада 1928 р. Треба згадати, що УВО, приготовля-

Найвищу Ідею, надає тій боротьбі такого високого напрямтя.

15 ліття Листопадового Чину, що освятив Ідею Соборності кровю тисячів Героїв, застає Націю в напруженому як ніколи розгарі революційної боротьби. Ми — залізні лави ОУН, що під нашим

проводом ця боротьба ведеться, знаємо певно, що її вислід лише один: **Могуча Українська Самостійна Соборна Держава**, що покоривши собі під ноги своїх відвічних ворогів, творить на граничах двох світів нове величне життя!

Голод на Східно-Українських Землях.

На всіх Східно-українських Землях лютує голод: цілі села вимирають, поширюється людоєство. В порівненні зі сучасним голодом на Україні бліднуть усі голодові страхи з рр. 1921—23. Число погиблих в останньому часі з голоду подають на 10 мільйонів душ.

Большевицька влада відносить це явище, як і багато інших, до категорії тих, яких існування урядово не визнаються і промовчується. Очевидно, що коли причиною голоду були якісь елементарні події, Москва не малаби пручини так поступати. Зате всі дані промовляють за тим, що **Москва виникала свідомо голод на Україні для власних цілей**. Москві йде про досягнення в двох напрямках: 1) **політичному** — щоби ослабити революційну силу України, перед якою Москва дрожить і 2) **економічному**, що в'язеться тісно з першим — щоби створити на Україні пусті терени, вільні для кольонізації надійним для Москви елементом. Річ не «в несправедливій системі державного капіталізму», як думає деято (бож Москва не голодує!), ані в нічому іншому, а в безпощадній боротьбі двох народів — **московського** й українсь-

кого, яка триває сотки літ і яка нині дійшла до такого напруження, що Москва попри Соловкі і розстріли тисячів українців хапається вже остаточного середника — подолати Україну голодовим винищеннем її населення. Тож не поможуть ту т слова протесту, даремні теж надії на те, що голод зникне або зменшиться нині або завтра, — Москва ні не думає перестати виголоджувати Україну існує на нашій землі замість нас не оселиться **московська і жидівська голода!** I коли це увідомимо собі тоді стане нам ясним, що **одиномим оборонним засобом України перед виголоджуванням її Москвою є напруження наших революційних сил для повалення Москви**. Саме для **повалення**, а не лише для прогнання в Україні, і для **повалення Москви**, а не лише большевизму, бо Москва — червона чи біла, як тільки буде сильна все однаково скоче пожерти Україну.

Українська Національна Революція, що розбурхає революційні сили також інших поневолених Москвою народів, завалить Москву і вирятує Україну раз на все від голодової смерті мільйонів! Іншого виходу тут ніхто не найде!

лося до виступу під Юрім, щоби 10-літній річницю повстання української держави гідно відсвяткувати. Це мав бути перший прилюдний масовий виступ УВО. Організація самого виступу була добре приготована. Поява прапора зреволюціонізувала масу. Піднесла її на дусі, зробила відважною і готовою до самопожертви. Припадок з малим хлопчиною ще більш підніс настрій маси. УВО мало намір зорганізувати похід в місто і в цей спосіб доказати, що Українці по 10. роках не забули на 1918. рік, що вони не думают зрезігнувати з тих ідей, котрі позісталі їм з перед десятим листопадом. Краєва Команда УВО була свідома того, що поліція не допустить до походу в місто. Тому вастина боєвиків дісталася револьвери, щоби не доздолити поліції безкарно розганяти народ. Розхопнилося о це, щоби наш перший масовий виступ не був без бою зліквідований. Тому, коли поліція дочала розганяти масу, боєвики перші отворили го неї вогонь із револьверів. Поліція не була приготована на такого рода спротив, тому стріли боєвиків перестрашили її, а масі додали відваги. Можна було легко розбройти поліцію, бо вона помішалася з людьми і не могла робити ужитку із крісів.

УВО осiąгнула своє. Перші і останні стріли належали до українських боєвиків. Ці стріли доказують, що ми маємо відвагу станути ворогові до очей і без бою не уступаємо. Так мусить бути і на дальніше. Всяка маніфестація не вартає нічого, наколи вона не здібна поставити спротив поліції або військові, але утікає як отара овець. При урядуванню публичних маніфестацій треба памятати, щоби в масі були узброєні люди. Вони мають за завдання вести боротьбу в поліцію або війсь-

ком і оборонити масу перед масакрою. Бо лише тоді маніфестація має вартість, наколи товпа не дається розігнати, або коли розходиться з боєм.

Поліція, чи військо, дуже чутливі на стріли з товпи. Воєва готовість маси ділає на них і відбирає їм відвагу. Бо товпа в близькі виглядає страшно. Так було і під Юрім. Тут можна було знищити цілком поліцію, відібрати від неї зброю, а тоді хто знає якби був закінчився 1. листопад 1928 року. Команда УВО не предвиділа до якого степеня буде піднесений народ на дусі і не кинула гасло розоружувати поліцію. В таких випадках треба використовувати положення і опановувати випадки до самого кінця. Як вже стріляється до поліції та треба і розоружити її і бити її власною зброєю.

Цілу годину раздавалися під Юрім стріли українських боєвиків. В кінці прибула кінна поліція і вона зводячи майже формальний бій з масою примусила її розйтися. Нарід розійшовся, але з піднесеним духом, бо побачив, що ворог не є страшний, наколи відважно станути йому до очей. Такі користі мала для нас маніфестація 1. листопада 1928 року.

З площі ев. Юра пішов я до Академічного Дому. Тут було всего кільканадцять товаришів, котрі розповідали собі в харчівні про свої пригоди під Юрім. Всі були дуже веселі.

Нагло увійшов один із товаришів і повідомив, що до Академічного дому йдуть польські академіки (корпоранти) «в гості». Ми в одній хвилі розбіглися по кімнатах. Мушу тут згадати, що ніхто із присутніх не впав на думку забрати на другий поверх цеглу, якої лежало повно на подвірю

Де боротьби кличе Українську Націю Провід Українських Націоналістів, який у своєму вазиві з приводу голоду на СУЗ каже:

«Не задушевними вітханнями й не самими словесними протестами відібемо цей черговий наступ Москви, лише жертвою і безпощадною боротьбою. Щоби подолати ворога, не досить пасивного спротиву, треба широкого і тривалого протинаступу. Отже організуємо власні сили і посилюємо нашу боротьбу проти наїздників. Тільки боротьба докаже нашу волю до життя і здобуде нам поміч наших приятелів. Тільки боротьбою приспішимо кінець чужинецькому пануванню над Україною та над іншими народами, поневоленими спільними ворогами.»

Потреба цеї боротьби однаково на часі і для Українців поза межами СРСР. Націоналістичний

Рух на ЗУЗ і на еміграції веде боротьбу проти большевизму всюди, де лише за ним стрічається. Веде її від тоді, коли ще цілий опортуністичний табор, який щойно тепер додумався.., ухвалювати протибольшевицькі резолюції, більше чи менше скрито симпатизував із большевизмом і проти націоналістичної єдиноцільної методи: «з большевиками по большевицьки»—обурювався як проти „некультурності“. Нині націоналісти і далі класитимуть першорядну wagу на того рода боротьбу. Завданням еміграції мусить бути попри те уміла пропаганда між чужинцями, що представить світові у вірному свіtlі той смертельний змаг, що йде на Сході Європи.

Надто велика перемога перед Україною, щоби вона мала її легко дістати. Тому труси не застрашуть нас. А щоби їх жертв було менше то боротьби треба її крові, ще раз крові!

Стріл ОУН в Москву.

Дия 25 жовтня ц. р. прийшов до московського консульату у Львові Український Націоналіст Микола Лемік і застрілив начальника канцелярії консульату, та зразив восьмого Джугая. На наглім польськім суді заявив Лемік, що він виконав атентат на представника московської влади в наказу ОУН, бо москва загарбала Українську Державу, инищить українську культуру і терором та голодом виморює Українську Націю.

Цей атентат відбився голосним відгомоном по

цілому світі. Імя націоналіста Леміка зробилося славним і про нього розписалася вся світова преса. Ale не ту лежить вага атентату. Не для світової преси робив його Український Націоналіст Микола Лемік. Він вчинив його з любові до тих міліонів, що гинуть із голоду на найкращих і найбогатших землях Європи. Він вчинив його з піднести за тих, що погинули в понурих мурах московської ГПУ, на Соловках, та при карних працях копання каналів. Для ідеї ОУН пішов стрілля-

Ак. Дому. Лише один товариш забрав із собою кілька цеголів, котрі пізніше стали нам в пригоді, коли корпоранти пробували добиратися до нас сходами на другий поверх. В подібних випадках треба мати згори назначеного команданта, котрийби перебирає в руки ініціативу і казав, що кождий має робити.

Я прибіг до своєї кімнати, котрої вікна виходили на вулицю. Мій товариш лежав на ліжку і стогнав, бо під Юрім дістав був прикладом кріса по плечах. З ним був такий цікавий випадок, що він хотів підняти кріс, котрий випустив був із рук поліціянт. Коли він підносив кріс, націгір другий поліцай і вдарив товариша по плечах прикладом кріса. Але товариш був сильною будови, вирвався з рук поліцайлів і пішов до Акад. Дому. Аж тут почув біль у крижах. Коли одначе я сказав, що на Акад. Дім нападають польські корпоранти, то він зірвався із ліжка, якби нічого йому не бракувало.

Ми обидва приступили до вікна і почули, що від сторони Українського музею доносився страшний крик. Я вибіг на коритар. Тут панувало велике заміщення. З присутніх не знову ніхто як організувати оборону. Нарешті деякі із товаришів виявили ініціативу і зарядили ставлення барикади на сходах першого і другого поверху. Ми скоренько закидали сходи столами, кріслами і шафами, а самі зібралися на другому поверсі.

В міжчасі польські академики заляли ціле подвір'я перед Акад. Домом. Вони стріляли із револьверів і кидали камінням до наших вікон. Ми не мали нічого, щоби їм відповісти. Прийшлося привати камінну підлогу у виходку, щоби мати

бодай малу оборону, якщоби корпоранти захотіли нас здобувати по сходах на другому поверсі. Ми були свідомі того, що оскільки корпоранти дістануться на другий поверх до нас, то посідають нас звідтам на діл. В такому разі ми були б розбирали дах і дахівкою кидали на корпорантів. Шокище ми цього не робили, бо корпоранти не мали відваги добиратися до нас на другий поверх. З початку були пустилися із партеру на сходи, але ми кинули кілька плиток на діл і вони вже більше не пробували ризикувати. Вони мали кількох ранених і це відібрало їм охоту пікатися до нас на гору. Вони мабуть зрозуміли, що ми не дамося взяти живими.

Повних три четверти години були корпоранти під Акад. Домом і на партері, заки прибула поліція. Її опізнення було умисне, щоби польська вулиця, мала час розправитися із нами. Мушу згадати що військова варта на Цитаделі віддала кілька крісових сальв до вікон Акад. Дому. Кулі летіли здовж коритара на другому поверсі і лише тому, що нас було мало і ніхто не стояв на коритарі, обійшлося без жерт.

В цілім Акад. Домі не було світла і в темноті було добре видно, як кулі корпорантів відбивалися від сходової клітки і кресали іскри. Нарешті почулися на подвір'ю крики, що прийшла поліція. І дійсно ми побачили на партері шапки двох комисарів, котрі зі страхом заглядали на гору і кричали до нас, щоби ми не стріляли. Ми вправді мали два револьвери і кільканадцять набоїв, але в той час не стріляли. Ще із самого початку ми вистрілили кілька разів, а решту набоїв щадили, щоби було чим оборонитися, або принайменше дого прорвати життя, якщоби корпоранти таки хо-

ти Лемік представника Москви, бо та ідея не знає іншого способу говорення з верогами. Терор треба відпирати терором. Ворога треба ненавидіти, а свого брата любити. І мусів Націоналіст Микола Лемік дуже любить своїх братів з над Дніпра, тому послушав приказу ОУН, і смертельчо вдарив представника Москви. Це є та правдива любов, яка готова жертвувати життим, щоби ратувати друзів своїх.

Як далеко до такої любови всім нашим опортуністичним політичним партіям, які в цивічний спосіб хотять збити собі політичні капітали на нужді своїх братів з над Дніпра! Як же огидною являється та ліпітакія в сфері впливів над міліонами трупів Українців на Великій Україні, яку веде між собою наш опортуністичний табор! Той табор не спромігся навіть на спільній день жалоби проти московського терору.

А ще недавно їздили ті, котрі тепер не можуть згодитися на спільній день жалоби до москаль «в гості». Оглядали і захоплювалися поступами московського режиму на Україні. Ще тепер пахне від них ікра, якою вони обжиралися тоді, коли Постишев виготовляв пекольний план знищенні українського народу. Ще не затерлися їх сліди на вулиці Набеляка у Львові, куди ходили вони бити поклони московським сатрапам.

По них прийшов Лемік до того самого конзулату. Але він лишив там кроваві сліди. Такі сліди все лишає ОУН, коли стрічається зі своїм ворогом. Вже в починах заłożення УВО їздили Її члени в гості до москалів. Але не прий-

тили нас здобувати. Корпорантів було під Акад. Домом около 4000. Крім цього прилучилося до них багато шумовиння і польського населення розюшеного на Українців за знищений памятник на Персенківці. Вся ляцька злість мала вилитися на нас, бо Акад. Дім називали ляхи касарнею УВО.

Ми широ розсміялися як побачили таких перешкоджених комісарів. Ми не відчували страху і не здавали собі спрavi, що дійсно з нами були зле наколиби ляцька товпа була дісталася нас в свої руки. Інша справа, що нас були не дістали живими.

Ми крикнули комісарам, що можуть йти на гору, але не вільно їм брати зі собою корпорантів. Для переконання чи вони нас послухають, ми виглянули крізь вікно і побачили на подвір'ю около сотні поліцай, які дійсно заслонили вход до Акад. Дому. Польська товпа подалася оподалік і лише кричала. З поза того крику не можна було почути слова.

Комісарі йшли по сходах на переді, а за ними поліція із насадженими на крісах багнетами. Розкинули барикади і врешті добилися на другий поверх. В одній хвилі нас окружили і умістили у двох кімнатах. Зажадали видачі зброї, а пізніше переводили ревізію по кімнатах. Під час ревізії низчили всі предмети, котрі їм попали під руки. Гроші, бритви і дорощі річки попропадали. Це було звичайне злодійство. За цими річами ми навіть не упоминалися, бо польська поліція не віддавала цього, що виразила.

Пізніше зявився комісар Чеховський і списував з нас протокол. Я бачив тоді його перший раз. Пізніше до часу атентату на нього, доводилося багато разів зізнавати перед ним. По списан-

али їх москалі ікрою, добрими цигарками, ні кіновими фільмами. Для них відбувалася гостина в льюхах московських опричників. І до нині не вернули «з гостиною» сотник Андрух, Турок, Опока, Стефанишин і ті, що принесли багровий дарунок нашій історії—Базар. Великі жертви зложив Український Нарід над Дніпром. Але коли одна його частина кервавилася, то друга—йшла в просії біля побідних ворожих ридванів і помагала ворогові закріпощувати свою вітчину. Але це, що придумав москаль при їх помочі для знищенні України, було за страшне навіть на їх рабські нерви. Скрипник, Хвильовий і Сtronський відійшли в кут і один по другому пальнули собі в лоб. Так робить кожний раб, коли попаде в неласку свого пана.

Треба було чути, як вся опортуністична преса на Західно-Українських землях, старалася вибілити смерть тих самогубців. Не було ту нічого дивного, бо представники тої преси нічим не ріжняться від Скрипника, Хвильового і Сtronського. Тамті наскакували москві а наші галицькі опортуністи забігали коло ляхів і коло москаль. Вони від давна привикли їздити на кількох парнівих конях.

Але московський кінь завів. Світова опінія зачала інтересуватися голодом на Україні. Наші опортуністи зрозуміли, що вже не годиться вихвалювати убійника рідного брата і сидіти з ним під одним дахом. Щоби ратувати себе політичне, розпочали вони протестаційну акцію проти голоду на Україні. Але навіть до сеї акції не могли вони

нію протоколу оголосили нам, що ми арештовані. Нас тримали в замкнених кітнатах аж до пополудня другої днини. Вночі зібралися під Акад. Домом багато українського населення. В місці думали, що ми побиті. Зголосилася лікарська поміч, яка була безпотрібна. Ніч перевели ми дуже весело хоч не вигідно. По полуночі другого дня нас звільнили і ми в байдорому настрою вийшли на подвір'я і здивовані оглядали знищені кімнати, харчівню і огороження.

Цілій листопад були заворушення у Львові. Націоналістичне студенство виказало тоді велику силу. Але і нації недомагання вийшли були на верх. Хоч УВО приготувала виступ на день 1. листопада однаке не предвиділа, що поляки можуть зробити відплату. Тому Акад. Дім був цілком неприготований на напад польських корпорантів. Не було готового каміння, цегол і інших твердих предметів. Дальше не було рішучості завдати Полякам страти. Ніхто не керував обороною, тому Поляки вдерлися на партер і зdemolювали харчівню. Ми могли завдати їм великі шкоди, або й взагалі не дозвістити близько до Акад. Дому. Але нікому не прийшло тоді на думку обсадити вікна над вхідовими дверима і кидати крізь них камінням. Памітаю, що ми жалували розбирати дах, а в таких випадках треба було розібрati і не допустити корпорантів під Акад. Дім. Хоч в Акад. Домі було всього 22. студентів, але під час нападу панував великий непорядок. Ніхто не знав де має стояти і що має робити. Наука з цього що в кожному місці і в кождій хвилі треба бути готовим до боротьби на ріжні способи і що всяка боротьба лише тоді має успіх, маноли ми завдаємо ворогові найболячій страти.

зеднатись. Кождий робив на власну руку, щоби лише показати перед тими українцями, що ще дещо рухають ногами, що ось — мовляв — наша партія перша протестує проти голодової московської політики на Україні. Ця ривацізація дійшла до вершка цинізму, бо ці партії не захотіли перевести бодай в одній дні національної жалоби.

І якраз в тому часі падає стріл Лемика. Цим стрілом відібрав він право нашим опортуністам жиরувати на трупах наших братів з над Дніпром. Бо перед мертвими треба відкрити голову. На вид трагедії над Дніпром треба закусити зуби і мститись за неї. Так зробила ОУН, руками Лемика. Лемик доступив великої почесті. Бо він віддав перший стріл зі Львова в москву. Кождий вмираючий Українець поблагословить його за те і буде вмирати з його іменням на устах, і іменням ОУН, яка не бездушними і пустословними протестами, але кулею протестує проти виголоджування України москвою.

Вчинок Лемика має історичне значення для уложення дальших відносин між ОУН і москвою. Він дійде до відома кожного Українця який не запродався цілковито москві, але леліє думку про відплату, про боротьбу, про пімету за наругу, за гниблених і голод на Україні. Вчинок Лемика пихне їх до боротьби. Вони зрозуміють, що ніхто їх не вирве від голодової смерті, як що вони самі не скоплять москаля за горло і не задусять його. Українці над Дніпром мусять поступати з москвою після засад українського Націоналізму, якщо хочуть оминути голодової загибелі.

Стріл Лемика затряс опришками на Кремлі. Вони бачуть, що за цим стрілом прийдуть сотки, тисячі, міліони і тоді не стане Постишевих, не стане Голубових, а навіть Сталінові стане небезпечно в Кремлі. Бо стріл Лемика це зворот в українській боротьбі з москвою. Кільканайцять таких стрілів і на Україні буде тяжко москалям. Стріл Лемика дав підставу на яку мусить піднестися революційна робота над Дніпром. Революційна робота велася на Україні від часу приходу москалів, але її вияви не промінювали на цілу Україну. Вона відбувалася в сутінку і не була атракційною силою для всіх без винку Українців. Не менше геройською від смерті Данилишина і Біласа була смерть наших братів над Дніпром, які згинули в боротьбі з московською окупацією. Але смерть Данилишина і Біласа потрясла до глибини всіх Українців на Західно-Українських Землях. Вони викликали подив навіть в ляхів. Про них знає кожде село, про них пісні співають і вони тепер

найбільшою гордістю ОУН. Це діти української Нації — королівського походження. Не те над Дніпром. Хоч там було і є немало українських героїв, хоч їх смерть буvalа ще страшнішою і жорстокішою від Данилишина і Біласа. Та Данилишина і Біласа винесла на небувалу висоту ОУН. Вони вмирали в сийві ідеольгії Українського Націоналізму і вона то винесла їх на висоту, звідки бачив їх смерть Український Нарід. А над Дніпром не виробив собі ще революційний рух тої світlosti, яка би вдаряла нас своїм блеском. Ми слабо реагували на ті тортури які переносить там Українська Нація. Революційна борба над Дніпром не мала сильних ідеольгічних підстав, тому вона не розрослася і не обхватила цілого українського народу. Тому цей рух знемігся.

I ту є трагедія української революційної боротьби над Дніпром, що вона відбувається в сутінку, що вона не виробила собі блеску і чару, якийби всіх захоплював і вправляв в подив. Цей блеск і сяйво — надасть революційній боротьбі над Дніпром — стріл Миколи Лемика. Цей блеск заглянє до льохів ГПУ, він як полярне сівіло засяє над українськими заточенцями на Сибірі і не то улекшить смерть тим що вмирають з голоду на Україні, а скерує їх до чинної боротьби. Вони побачать, що вже гряде молоде покоління, новий стихійний рух, який спішить їм на ратунок і кличе їх до бою. Те молоде покоління вже на стільки сильне, що йому мало боротьби з Варшавою, але воно сягає вже по москву. Так дійсно, ОУН вже така сильна, що боротьбу з москвою започаткувала не словом а чином. За стрілом Лемика піде над Дніпром і ідеольгія українського Націоналізму. Во цей стріл як палаючий метеор проріже ту темряву в якій дусять москалі Україну і зробить підставу для поширення націоналістичної ідеольгії над Дніпром. ОУН відновить там традицію Конончу і Мотовилівки і додасть сили і відваги голодному населеню на Україні. Воно піде слідами Лемика і тоді прийде загибель для москалів.

Велике соборницьке значення має атентат Лемика. Він доказує, що соборність революційної боротьби це не фраза для ОУН. Це ідея, за яку готовійти на смерть її члени. Цей чин перекреслив штучний кордон Збруча для соборницької української революції. ОУН зbere тих всіх, що схочуть боротися за голошенні нею ідеї і поведе їх до побіди. Вона освітить їм поле боротьби, щоб не гинули як заморені тварини, але щоб боролися побіджали як старі Вікінги.

Шкільна акція на З.У.З.

Українська Національна Революція — боротьба за Українську Державу посилюється. Як один із нових етапів тієї боротьби започаткувала Організація Українських Націоналістів на Західних Українських Землях боротьбу за виховання української молоді в українському державницькому дусі на терені школи. З кінцем вересня 1933 розкинено по всіх ЗУЗ летючки-відозви Краєвої Екзекутиви ОУН, що взвивали український народ зосередити свої сили на відгинку боротьби за школу, що виховувала українську молодь в українському націоналістичному дусі.

Український народ підняв клич боротьби і пішов на поклик ОУН до наступу. Дня 25. вересня 1933 почалась на ЗУЗ боротьба за виховання української молоді або т. зв. шкільна акція.

Затрівожились поляки. Переводять скрізь масові труси, наповнюють тюрми людьми, „пацифікують“ населення, катують старших і малих дітей. Рівночасно забороняють пресі писати про шкільну акцію. Час до часу лише одна або друга газета принесе коротку вістку про биття шаб у школах чи про нищення портретів Пілеудского чи Мосцицкого. Ці вістки намагаються опортуністичної ча-

сописи пояснити як «невідповідальні вибрілки небідомими типами підбуреної сільської молоді».

В краю кипить. Не зважаючи на всі репресії поліції, шкільна акція поширюється, шкільна дітів'ора виступає активно проти польської школи, не хоче читись в польській мові, не хоче слухати вчителя поляка, не може стерпіти на шкільних стінах портретів катів України та гербу зненавидженої польщі — орла.

Подаємо перші відомості від шкільного фронту.

На всіх ЗУЗ розкинено летючки ОУН переважно в дні 24. вересня. В деяких околицях, як прим. в Перемишлянщині розкинено летючки раніше, бо вже в дні 13. вересня. Там і шкільна акція почалась скорше, а саме дня 14. вересня.

У селах Кореличі, Добряничі, Прибин, Тучне, Лагодів, Коросно, Севороги усунено зі шкіл польського орла, а на його місце завінено український Тризуб. В селі Прибин вивішено крім того на школі жовто-блакитний прапор і вивіски: Українська Народня Школа. Шкільні діти поскідали зі стін у згаданих селах портрети Мосципкого, Пілсудського і таблиці з портретами польських королів.

В селах Янчин, Утіховичі, Коросно, Лагодів, шкільні діти протестували активно проти польського виховання в школі. Мимо приказів, упіймнень та погроз учителів діти не хотіли молитися по польськи, не відповідали в польській мові, не співали польських пісень. В Янчині оставил учитель дітей в школі ціля науки та намагався підсунути їм гадку, що до противольських виступів їх хтось намовив. Але діти заявили учителеві, що вони самі знають, що мають робити.

Другого дня почались репресії. Поліція переводила по хатах труси та, хоч нічого не найшла, арештувала школярів і старших та передержувала в арештах по кілька днів, а деякотри держить ще й досі. По всіх селах назначено стійки з місцевих людей. На село Кориничі наложило староство данину 300 зол. за «спрофановане» портрету Пілсудського.

З причини масового розкинення летючок скріплено в Ніжанковичах і околиці поліційні посторунки. Мимо того шкільна акція йде вперед і обняла вже села: Молдовичі, Колковичі, Норманичі, Аксманічі, Дроздовичі, Тисову, Вільшани, Мільнів, Красичі. У всіх наведених селах усунено портрети та вивіски зі шкіл. У відповідь на те поліція переводить численні труси і арешти.

В Красичах трапився такий випадок. Арештована малу школярку, при якій найдено летючку ОУН. На постерунку страшили її тюрмою, щоби довідатись, від кого вона летючку дісталася. Але дівчина гордо заявила, що тюрми не боїться і нічого не скаже.

В Яворівщині у звязку з розкиненням летючок арештує поліція масово людей та скованих відвозить до Яворова.

В Дрогобиччині шкільна акція обняла села Ріпняці, Оларів, Довге, Літину. Поздирano зі шкіл вивіски і портрети, хруням і донощикам повибивано вікна. Діти в школах виступають активно, бойкотуючи польську мову та науку про польщу взагалі. Шкільна акція поширюється на сусідні села. Поліція переводить арешти. До Медини привозять з дооколічних сіл арештованих, буть на постерунку та скованих відвозять до Стрия.

В Стрийщині в селі Межибродах діти домагаються української школи. Поліція переслідує дітей та намагається видобути від них признання що намовив їх до акції. Діти відновідають лише: «Ми дістали такий приказ.» і не дають ніяких дальших пояснень. Шкільна акція обняла також села: Синевідсько Вижне й Нижне, Побуи, Тишівниця, Труханів, Стінава Вижна і Нижна, Кальне і Хатар. Діти домагаються скрізь української школи. В обох Стінавах, в Кальнім і Хатарі поліція завела «пацифікацію». Переслухує і бе дітей та старших. Коло шкіл стоять безпереривна сторожа.

В Синевідську Вижні діти пішли в неділю 24. вересня до церкви походом із жовто-блакитними прапорцями в руках та візвали родичів і все старше громадянство до помочі в шкільній акції. 25. почалась шкільна акція. Діти не хочуть по польськи говорити. Коли в одній класі учитель поляк хотів покарати хлопця за активний виступ проти польського навчання, діти хором крикнули учителеві тричі «за Сян» та демонстративно опустили школу, співаючи «Ми гайдамаки». Деякі учителі згодились вчити по українськи, щоби лиш успокоїтися. Інші стараються надармо підійти дітей цукорками. Поліція водить дітей на переслухання і бе на постерунку. Шістьох учеників виключено зі школи, але вони щоденно приходять і поліція мусить їх відводити дому.

Активну участь у шкільній акції беруть також діти у Волі Задеревецькій. 25 вересня ученики запротестували проти науки в польській мові. Зі шкільних книжок повидирали картки з уступами про польщу. Зі стін скинули орла та портрети. Проти учителя, що хотів бити хлопця, діти виступили агресивно. Учитель сковався за стіл і обіцяв, що бити дітей не буде. Від того часу наука ведеться в українській мові.

Щоденно після науки діти йдуть через село походом та співають «Не пора, не пора», «Ми гайдамаки» й ін. того рода пісні. Поліція арештує школярів та скованих відводить на постерунок. На постерунку дітей буть і передержують по кілька днів. Довкола постерунку гromadяться родичі, що приносять арештованим дітям харчі та одежду і надармо ждуть на побачення з дітьми. По селі розставлені примусові стійки, що вартують усю ніч. Коло школи варта безпереривна.

Мимо репресій акція поширюється також на сусідні села. В Човганах, Лисовичах, Тисовій, діти співають демонстраційно противольські пісні, усувають зі шкіл вивіски, червоно-білі хоругви та портрети. Поліція переводить скрізь масові труси та арешти. У Витвиці та Задеревачі, а також у Болехові й околиці розкинено масово летючки. Доріг, залізничних шляхів і державних будинків бережуть примусово селянє. Комісар поліції щовечора обідждає мотоциклом околицю та контролює стійки,

В Хедовичах, Заплатині, Грабівці, Ниневі Гор., та Стрілкові наслідком рішучої постави дітвori перервано шкільну науку. Діти співають демонстраційно противольські пісні, кричать учителеві полякові «Геть з ляхами!», нищать польські вивіски та портрети. Також в Добрівлянах, Слобідці, Стінкові та Конюхові понищено портрети та державні герби. В Пасічній та сусідніх селах наслідком революційної постави селян появилася карна експедиція. Населення «пацифікують».

Шкільна акція обняла також Сокальщину. В Пе-

ретятах діти демонструють, не хочуть носити польських книжок до школи. Деякі батьки змушують своїх дітей до ломання солідарності. Таким поналивано до керни ці нафти, а на стінах написувано обидливі написи: «Школа Повшехна». Шкільна акція поширюється на сусідні села: Спавів, Копитів, Бояничі, Горбків, Тартанів, Луциця. В Поториці діти не хочуть говорити учительці «Нех бендзє похвалюю».

На замітку учительки, що тут, мовляв, не українська школа. малі хлопчино відповів: «Буде українська школа, бо ми того хочемо». В Завишній, Боратині, Мошкові та Бояничах усунено зі шкіл портрети та герби. Польська адміністрація наказала варти коло шкіл, та трафік. Сокальський староста заборонив по селах давати вистави аж доки не „ успокоїться“. Поліція скрізь переводить ревізії та арешти. В

Сокалі засмаровано смолою пронамятну таблицю в честь Собеського, вмуровану в будинок учительського семинарія. Замазано теж напис — назуви вулиці «Одесчи Ведня».

Акція кріпшає з дня на день. Там де пішла зразу по лінії найлекшого спротиву, обмежуючися тільки до поодиноких виступів зі зовні против польської школи, входить вона чимраз більше на правильний шлях — акції на терені самої школи, веденої дітвою і доповнюваної масовими виступами старшого громадянства.

Всі західні Українські Землі стапули до боротьби за українську школу. Боротьба та не сміє скінчиться скорше, поки не будемо певні за душі наших дітей. Тому вперто й завзято продовжуймо розпочату боротьбу до побідного кінця!

Звідомлення.

Самбірський процес виказав, що боротьба з донощництвом і провокацією не проводилася в нас на цілому фронті. Організація боролася до тепер з поодинокими випадками донощництва, які мали місце серед членів Організації, а звертала мало уваги на властивий корінь лиха — на угодовий табор, який на ділі є головним джерелом інформації поліції.

Не твердимо, що всі, ті, що є поза рамками Організації, є донощиками чи провокаторами. Проте самбірський процес виказав, що саме з поміж цього угодового табору вийшло багато свідомих чи несвідомих інформаторів поліції (зізнання свідків Матчака і Луцького). З приводу того ми приневолені приняти як найдальші засоби охорони перед того рода інформаторами польської поліції і держати всіх тих, що такими інформаторами є, або в консеквенції своєго політичного переконання ними можуть стати (гл. статі Кедрина в «Польсько-Українськім Бюлетені»; Кузьмовича й Кучабського в «Меті», Назарука в «Новій Зорі», Целевича в «Ділі»), держати з далека від всіх справ хочби й дуже посередно звязаних з діяннями Організації.

В тій цілі членам Організації наказуємо а симпатикам нашої Організації поручаємо:

1. Про справи безпосередно чи посередно з діяльністю ОУН звязані не входити в зайві дискусії з діячами угодового табору.

2. Вистерігатись суперечок з ними, які давали б для них матеріял про напрямні діяльності ОУН.

3. Зокрема по ріжних актах та акціях Організації не подавати своїх коментарів, заміток чи хочби припущені. Самбірський процес розкрив особи, які якраз тим шляхом добуті правдиві чи фальшиві інформації достарчали поліції. (Матчак).

4. Жадним так званим визначним громадянам не давати підстав до здогадів про особи з нашим рухом звязані.

5. Не давати послуху сплетням, що мають на меті сіяти серед нашого загалу недовір'я до Організації, бо їх нарочно поширює угодовий табор (стат. Целевича в «Ділі», летючки УНДО-нія з зізнаннями Р. Барановського, «Громадський Голос»).

6. Демаскувати з місця всіх тих, що такі вістки-сплетні поширюють.

7. Проти здемаскованих клеветників виступати як найрішучіше по окремим вказівкам місцевих органів ОУН.

В жовтні 1933. року.

Краєва Екзекутива ОУН. на З.У.З.

Звідомлення.

В звязку зі самбірським процесом (Романа Барановського) доводимо до відома:

1. Рішенням Краєвої Команди УВО. в місяці червні 1929. р. виключено Р. Б. з активу УВО тому, що він затратив ті моральні вартості, які члени УВО. мусять мати в своєму характері. Тим самим з того часу не був Р. Б. втасманичений в ніякі справи Організації й не брав ніякої участі ні в організуванні, ні в виконуванні ніяких актів чи акцій з дорученням Організації.

2. До ОУН. Роман Барановський ніколи не належав.

3. В місяці жовтні 1929. р. виринуло підозріння, що Р. Б. має звязки з польською поліцією. Тоді провірено ті факти, з яких випливало те підозріння, однаке вони не вистарчали до випровадження остаточних консеквенцій — себто виміру найвищої кари. Дальншому слідженню Р. Б. перешкодив його побут за кордоном, а після його повороту до краю — його арешт.

4. Інформації, які давав Р. Б. польській поліції, були роблені ним як заключення на основі зовнішніх помічень і ознайомлення з деякими справами організації з давніших часів. Позатим це видумки і брехні.

5. Т. зв. самбірський процес уряджений польською владою на те, щоби підорвати довіру українського громадянства до ОУН. Представники уголовного табору в поборюванні революційного націоналістичного руху пішли шляхом, підсуненним польською владою і приняли за правдиві поліційні візяння та наслідження діяльності ОУН, подаване конфідентами і представниками польської поліції.

Поборювання українського революційного руху уголовним табором по лінії інтересів польської державної рациї методами чи то накиненими чи підсуненими займанщицькою владою оцінююмо як наявне вислуговування її. Тому того роду спроби уголовного табору в поборюванні українського організованого націоналізму ставимо і ставити будемо нарівні зі заходами займанщицької влади, проти нас.

В жовтні, 1933. року
Краєва Екзекутива ОУН на З.У.З.

Хроніка.

Москва в боротьбі з українським націоналізмом. Останні відомості зі Східних Українських Земель говорять про надзвичайно великий зріст Українського націоналізму. Скаржаться на него московські комуністи і в трівозі перед його стихійною силою скріплюють ще більше терор і кладуть ще важче свою керваву руку на все життя на Україні. Попри масові розстріли і висилки переводять на гальмі масові чистки від партії й армії почавши, а на культурних установах як Академія Наук і театр скінчили. Основну чистку переведено по всіх урядах на Україні, в пресі тощо. Чистка партії досягла 27 000 видалених на загальне число 200 000 провірених. В умовах московсько-большевицького режиму видалення з партії рівніється присудові на голодову смерть. Та вітого ті всі жорстокі заходи Москви не поможуть, коли й комсомол, вся її надія, виявляє щораз більше масові націоналістичні настрої. Серед комсомолу стверджують большевики не то брак ревности у сповнювані наложених Москвою завдань, але просто відвертий саботаж при хлібозаготівлі й ін. Всі ці познаки є доказом, що український націоналізм запустив глибоко коріння на СУЗ. Гряде час крівавого розрахунку і святої помсти!

Націоналістична демонстрація у Львові. 30 жовтня ц. р., в дні засуда члена ОУН Миколи Лемика ляцьким судом на досмертну тюрму за атентат в совітському конзулаті, відбулась під будинком воєвідства у Львові бурхлива демонстрація українських націоналістів, що маніфестували однаково непримириму поставу ОУН до большевиків, як і Польщі. До демонстрантів почала стріляти поліція й убила польську Вітеляківну, яка переходила біля будинку воєвідства та ранила в коліно націоналіста студ. Равлика. Ранений деволікся до близької каменичної брами, де товариші спровадили дорожку, щоби відвести його в безпечне місце. Та на дорожку напали ошалілі ляцькі поліціянти й почали масакрувати Ра-лика так, що він зімлів. Тепер намагання ляхів іде в цьому напрямі, щоби зробити зі студ. Равлика вбивника Вітеляківної. Та є свідки — українці й поляки на цю обставину, що її вбив не Ра-лик, а ляцький ноліц. агент. На місці демонстрації арештовано кільканадцять осіб, а вночі відбулись дики «ревізії» в Акад. Домі й Ремісничій Бурсі. В Акад. Домі п'яна поліція зdemolювала цілковито внутрішнє урядження: поломили двері шафи, пошили бібліотеки, книговодство, поскручували всі водопроводи в умивальниках, порозбивали мушлі,

зрізували цілковито сцену, покрали студенецьке білля дане до випрання сторожисі, страшенно по били студентів мешканців З. поверха й сторожа дому. Арештували були на 112 мешканців Дому 87. Після ревізії в Рем. Бурсі арештовано було всіх її мешканців. Знищена Акад. Дому куди більше, чим у 1928 р. після подій I.XI. під церквою св. Юра.

Демонстрація 30. жовтня є наглядним доказом як глибоким і живим є однаково непримириме наставлення українського націоналістичного руху до всіх займанців України. А поведінка ляцької поліції, що сама вбila Вітеляківну, а тепер намагається приписати це вбивство студентові Равликові — виявляє у всій наготі подлість наших ворогів і нікчемність їх методів у боротьбі з нами.

Масові ревізії й арешти на ЗУЗ. Хвили ревізії і арештів, які тепер одно за другою переходять через усі ЗУЗ перевищають собою навіть часи паціфікації. Найбільше арештів у звязку зі шкільною акцією. Ляцька поліція арештує малих дітей, батьків і матерей, при чому не обходить очевидно без знищань і побоїв. Численні арештовання на всіх ЗУЗ відбулись дні 28. і 29. жовтня напередодні Листопадових Роковин. Ляхи боялись революційних виступів у цьому дні. Арешти й ревізії відбуваються по всіх повітах і мало є вже нині таких сіл, в яких не «урядувалаб» останніми часами ляцька поліція. Їх «помагають» густо-часто очевидно «стачельці». Усі тюрми переповнені українськими вязнями, яким перідко забороняють ляхи доставу харчів і одягу.

Судові розправи на ЗУЗ. Дня 15.7.1933 засуджено в Бережанах Осипа Мандибуру на 2 роки тюрми за розкинення летючок ОУН в селі Угриніві пов. Підгайці. — Дня 4.9. стануло перед судом у Луцьку 6 молодих селян зі с. Лаврова пов. Луцьк, обвинувачених в принадлежності до ОУН, кольортажі нелегальної літератури і збиранні грошей на боєвий фонд ОУН. Засуджено: Ананія Закоштуя на 4 роки, Бориса Зарембу на 3 роки, Віктора Помяновського на 3 роки, Петра Заперковного на 3 роки. Федора Ковальчука на 2 роки, Федора Помяновського на 2 роки, Миколу Микетюка на 2 роки, Левка Хвещука на 2 роки й Івана Осташюка на 1 рік тюрми. — Дня 31.8. відбулася перед судом в Самборі розправа проти 18 Українців з Луки, Дорожова, Бикові, Біліни і Татар, обвинувачених в демонстрації проти польської держави, киданні камінням на поліцію і зневажі польського народу окликами: «Ганьба Ляхам!»

У висліді розправи засуджено всіх обвинувачених крім одного на кари від 10—7 місяців арешту.— В Бережанах засуджено на 4 роки тюрми молодого селянина зі села Маркова пов. Підгайці Миколу Метанчука, обвинуваченого в розкиненні летючок ОУН під час Йорданської процесії.— Перед судом у Тернополі стануло дня 13.9. 6-ох Українців, обвинувачених в приналежності до ОУН і поширюванні протидержавних летючок у селі Йосифівка цов. Зборів. Засуджено Івана Галагана, Андрія Курила і Льва Воробця по одному році тюрми, а Дмитра Гавришкова, Михайла Гирку й Адама Чорного звільнено.— Дня 22.9. стали перед наглим судом у Соналі молоді селяні зі села Поздимира Теодор Здриль, Ілько Шевчук і Микола Бучко, яким акт обвинувачення закидував приналежність до ОУН, напад на громадську касу в Корчиці, забурення спокою під час «свята можа» й замах на громадського секретаря Климентія Царика, що організував це «свято». Здриль і Шевчук засуджено на кару досмертної тюрми, а Бучко має стати перед судом.— Дня 20.9. відбулася в Коломиї розправа проти Юрія Никорака, студ. техн., Дмитра Мартинюка, Марії Кощук і Ольги Максимюк, яким закидувано розліплення в Косові в дні 14.6. ц. р. летючок ОУН, зі зазивом до бойкоту «свята гуцульщини». В висліді розправи засуджено Никорака на 1 рік тюрми, а інших звільнено.— Перед судом у Бережанах відбулася 27.9. розправа проти Василя Сташкова і Оипа Кулинич, обвинувачених в тому, що під час Великодня ц. р. вивісили на церкві в селі Дичках афіш, — заклик до молитви за ОУН. Обом присуджено по 2 тюрми.— Перед судом у Коломиї стали дні 29.9. Ростислав Сабадаш, Василь Лапчинський, гімн. абс. Іван Лапчинський під замітом розкинення летючок ОУН, звернених проти «свята Гуцульщини» на терені сіл Печенижина і Рунгур. Сабадаша засуджено на 3 роки, В. Лапчинського на 14 місяців тюрми, а І. Лапчинського звільнено.— Дня 29.9. засуджено в Золочеві молодих селян зі села Красного, Володимира Падковського на 6 років, а Степана Падновського на 5 років тюрми за приналежність до ОУН і розкинення летючок ОУН під час Великодня ц. р.— В процесі за вбивство Т. Голуфка, який відбувся в Самборі в дніх 21.9.—6.10. засуджено Олексу Бунія за приналежність до ОУН і співучасть у вбивстві на 10 літ тюрми. Перед судом у Львові стали студ. техн. Василь Лапчук, ремісники: Іван Булич, Дмитро Булич, Олекса Потурай і Василь Данилович та кімнатна Марія Хомиківна під замітом розкидування летючок ОУН на Янівському кладовищі під час панахиди на гробах Героїв-Революціонерів у першому дні Зелених Свят. Всіх обвинувачених суд увільнив.— В Угнові засуджено дні 7.10. студ. Івана Ґумовського на 8. місяців тюрми за переховування 5 примірників «На вічну ганьбу Польщі».— В дніх 11. і 12.10 відбулася перед судом у Львові розправа проти 6-ох молодих Українців зі Сокальщини за приналежність до ОУН і розкидування летючок. Засуджено: Василя Макара на 8 років, Павла Рака на 7 років, Гриця Бабського на 5 років і Андрія Глушка на 2 і пів року тюрми, Володимира Макара і Василя Масиника звільнено. В дніх 9—16.10. відбулася перед судом у Самборі розправа проти: Петра Лоцуняка гімн. учня, Михайла Лабавки робітника, Миколи Ількова масаря й Евгена Мирослава Петрова гімн. учня, обвинувачених в тому,

що вони разом із бл. п. Василем Віласом і Дмитром Данилишином та Михайлом Гнатовим, якого польської поліції не вдалося скопити, взяли участь у нападі на трускавецьку почту дні 8 серпня 1931. У висліді розправи засуджено: Лабавку на 8 років, Лоцуняка і Ількова на 8 років а Петрова на 4 роки тюрми.— Перед наглим судом у Львові станув дні 25.10. робітник Северин Мада, обвинувачений в порамені револьверовим стрілом постерункового Тенда. Маду засуджено на досмертну тюрму.— Дня 27.10. відбулася перед судом у Стрию перша розправа за шкільну акцію ОУН. Обвинувачувано голову Т-ва «Сокіл» в селі Комарові Юрка Пилициова й Івана Романова та Петра Друмака в вибитті шиб у школі і понищенні портретів та мап. Суд увільнив усіх трьох.— Дня 28.10. відбулася перед судом у Самборі розправа проти студ. Ярослава Городиського, якому акт обвинувачення закидував зорганізування в червні ц. р. походу на могилу Українських Борців і участь у демонстанції, учасники якої цільно словами зневажили поліцію, обкидали її камінням і зневажили польський народ окликами: «ганьба ляхам!» Городиського засуджено на 16 місяців тюрми.— Наглий суд у Львові засудив дні 30.10. члена ОУН Миколу Лемика на кару досмертної тюрми за вбивство начальника секретаріату московського конзуляту у Львові.— Дня 30.10. засудив суд у Самборі студ. Юліана Петричка на 20 днів арешту за позичення книжки «На вічну ганьбу Польщі».— Дня 4.11. засуджено у Львові студ. техн. Степана Нича на 8 років тюрми за приналежність до ОУН і намагане вбивство аспіранта поліції Іессельчука.

Хочете пізнати ляцькі лайдгацтва?

Хочете знати, як «працює» на службі ляхів Чоботарів?

Хочете знати, як американські «оборонці» і галицькі радикали допомогли ляхам відповісти на звісну петицію-оскарження в Союзі Народів в справі тортурування укр. політ. вязнів?

Хочете піznати тайну, якою окутали вороги вбивство Ген. Штабу полк. Ю. Отмарштайна, колишнього щефа штабу Корпусу «Січових Стрільців» і члена УВО?

Хочете пізнати, якими підлими засобами послуговуються вороги і противники в боротьбі з УВО?

Тоді читайте книжку, що її видав автор звісного оскарження проти ляхів за тортурування українських політичних вязнів; б. полк. «Січових Стрільців» учасник звісного повстанчого походу, що закінчився смертью 359 Героїв під Базаром; та дворазовий вязень ляхів під закидом, що по смерти бл. п. Ю. Головінського переняв по нім Краєву Команду УВО—

ПОЛК. Р. СУШКО

Хто вбив полк. Отмарштайна?

Замовлення приймають:

В Європі: Адміністрація «Розбудови Нації»,— Прага.

В Америці: Централь ОДВУ,—Нью-Йорк.

В Канаді: Кооператива «Червона Калина»,— Вінніпег.

Ціна книжки В ЧСР кч. 5.—; на Зах. Україні зл. п. 1:50; у Франції фр. 4.—; в Болгарії лев. 10; в Америці і Канаді 20 ам. цент.; в Німеччині мк.—75; в Австрії 1:20 шіл.; в інших країнах на паріті 20 ам. центів.